

NÉZD MEG A
FILMET!



PETER HELLER KUTYA CSILLAGKÉP

AMIKOR A VILÁG VÉGET ÉRT, VALÓJÁBAN MINDEN CSAK AKKOR KEZDŐDÖTT EL.

Hig valamilyen okból túlélte az influenzajárványt, amely mindenkit elpusztított a környezetében. Meghalt a felesége, a barátai; egy elhagyatott repülőtér hangárjában él a kutyájával, Jasperrel és egy harcias, fegyvermániás, embergyűlölő férfival, Bangley-vel. Hig az 1956-os Cessnájával mindig csak a reptér széléig merészkedik, néha pedig eljár a hegyekbe horgászni, hogy úgy tegyen, mintha semmi sem változott volna. Ám amikor váratlanul fog egy adást a gépének rádióján, a hang reményt ébreszt benne, hogy a repülőtéren túl létezik egy jobb élet. Olyan élet, mint amilyen a régi volt. Mindent kockáztatva átrepül azon a ponton, ahonnan még biztonságban vissza tudna térni a reptérre, és követi a recsegő rádióhangot. Amit talál, sokkal jobb és sokkal rosszabb, mint amit valaha remélni mert.

A nagyszabású mozifilm alapján
szolgáló bestseller.





PETER HELLER

a The University of Iowa Writers' Workshop egykori tanítványa. Kalandregényeivel több díjat is nyert, régóta a közszolgálati rádió munkatársa. Heller az Outside Magazine, a Men's Journal, valamint a National Geographic Adventure külső szerkesztője is, emellett rendszeresen jelennek meg az írásai a Bloomberg Businessweek című magazinban. Számos természetvédelmi és természetjárással kapcsolatos könyvet írt. Colorado államban, Denverben él.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.peterhellerauthor.com

www.facebook.com/MontBlancValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek



„Heller könyve egy teljesen meglepő és ellenállhatatlan elegye a feszültségnek, a romantikának, a társadalomkritikának és a humornak.”

Booklist

„Olyan tényt bizonyít, amit a mindennapi életünkből ismerünk: még akkor is, ha úgy tűnik, hogy minden ember csak saját önző érdekét érvényesíti, mindig vannak néhányan, akik az ellenkezőjéről tesznek tanúbizonyságot... a lehető legmeglepőbb módokon.”

Oprah

„A Kutya csillagkép számomra a világ legköltőibb túlélési kalauza.”

Publishers Weekly

„Elgondolkodtató, eseménydús. Letisztult stílus. Talán, mint Hemingway. Nincsenek felesleges szövegek. Ügyesen elkerüli a sok posztapokaliptikus kliséit. Vajon az emberi természet csak azt jelenti majd, hogy akinek nagyobb lesz a tűzereje, egyszerűen megöli a többieket, és tovább élhet? Reméljük, nem így történik!”

Goodreads



PETER HELLER

KUTYA CSILLAGKÉP

—• részlet •—

Állandó készenlétben tartom a Bestiát; mindig van 100-as, alacsony ólomtartalmú üzemanyag készleten, előrelátó vagyok, felkészülök az esetleges támadásokra. Elég fiatal vagyok, elég öreg vagyok. Szinte mindennél jobban szerettem pisztrángra horgászni.

Nevem: Hig. Csak így. Hig. Ha két név kell, akkor Big Hig.

Ha éjjel álmomból sírva ébredek, nem mondom, hogy ez valaha megtörtént, de ha megtörténne, az azért lenne, mert eltűntek a pisztrángok. Egy sem maradt. A pataki pisztráng, a szivárványos pisztráng, a sebes pisztráng, az orgyilkos pisztráng, az arany pisztráng. Mind eltűnt.

Nincs már tigris, babuin majom, vadászleopárd. Nincs cinege, fregattmadár, (szürke) pelikán, (szürke) bálna, galléros gerle. Szomorú. De. Nem sírtam, amíg az utolsó pisztráng fel nem úszott a folyón, talán hűvösebb vizet keresve.

Melissa, a feleségem régi hippi volt. Azért nem olyan régi. Jól nézett ki. Ebben a történetben ő lehetett volna Éva, de én nem vagyok Ádám. Én inkább olyan vagyok, mint Káin. Nekik nem volt testvérük. De nekem igen.

Olvastad a Bibliát? Úgy értem, leültél valaha, hogy rendesen végigolvasd, mintha könyv lenne? Nézz bele Jeremiás siralmaiba! Ott vagyunk, nagyon is olyan időket élünk. Elég siralmasakat. Nagyon is kiöntjük, mint vizet, a mi lelkünket.*

Azt mondják, a végén előbb melegebb lesz, aztán hidegebb. Sokkal hidegebb. Még várakozó időszak van. Ez az öreg föld meglepetéseket okoz; egyik nagy meglepetés jön a másik után, azóta, hogy elvált a Holdtól, aki körbe-körbe járja, mint lelőtt ludat a párja.

Ludak sincsenek már. Csak nagyon kevés. Tavaly októberben egyszer alkonyat után hallottam a megszokott gágogást; öten voltak a hegygerincen túli véráztatta kékségen. Összesen öt. Áprilisban már egy sem lesz.

Kézzel pumpálok a 100-as, alacsony ólomtartalmú üzemanyagot a reptéri tartályból, és itt van az üzemanyag-szállító tartálykocsim is. Több üzemanyagom van, mint amennyit a Bestia az én életemben elégetni képes, ha csak a környékben repkedek, és ezt tervezem, ezt kell tennem. Kis gép, egy 1956-os Cessna 182, igazi szépség. Krémszínű és kék a test festése. Azt hiszem, én halok meg előbb; még mielőtt a Bestia hajtóműve utolsót pöffen. Megvenném a farmot. Nyolcvan hektár áradmányos föld, széna és kukorica egy olyan vidéken, ahol még hűvös folyó ered a patakokkal és völgyekkel szabdalt lila helyekből.

De előbb repülök. Menettérti viszonylat. Oda-vissza.



* Jeremiás siralmi 2:19.

Van egy szomszédom. Egy. Csak mi vagyunk a kis vidéki reptéren, a hegyektől néhány mérföldnyire. Gyakorlatilag gyakorlótér, ahol épült néhány ház olyanoknak, akik nem tudtak a kisgépeik nélkül aludni, ahogy a golfozók is golfpályák mellett laknak. A szomszéd rozoga teherjárgányának forgalmijában a Bangley név szerepel. A kocsi már üzemképtelen. Bruce Bangley. Így hívják az embert. A kesztyűtartóból bányásztam elő a forgalmit, mert guminyomás-mérőt kerestem, amit a Bestiánál akartam használni. A cím: Wheat Ridge. De nem hívom se Bangley-nek, se Bruce-nak. Mi értelme lenne? Hiszen csak ketten vagyunk. Legalább nyolcmérföldes körben csak ketten. Nyolc mérföld nyílt préri, egészen a hegyek lábáig, az első borókaerdőig. Szóval egyszerűen átkiáltok neki. Nem kell a nevét mondanom, tudja, hogy csak neki szólhatok. A boróka fölött tölgyes sarjerdő van, afölött ledöntött fekete fák. Illetve barnák. Mint eltaposott, kiszáradt bogarak. Sok fa holtában is áll, inog, mint ezernyi csontváz, sóhajtozik, mint ezer kísértet, de nem mind. Vannak zöldellő erdők is, és én ezeket szeretem a legjobban. Ezeket keresem a síkságon. Hajrá, hajrá, nőj erdő! Ez a csatakiáltásunk. Kiordítom az ablakon, ha felettük repülök el. A zöld terület évről évre nő. Az élet elég szívós, ha adunk neki egy kis biztatást. Megesküdnék, hogy hallottak engem. Visszaintegetnek, mintha zöld tollas szárnyaik lennének, mozgatják előre-hátra oldaluk mentén az ágaikat. Kimonós nőkre emlékeztetnek. Apró lépések vagy semmi mozgás, a kar alig lendül.

Amikor csak tudok, felgyalogolok oda. A zöldebb erdőbe. Fura ezt mondani: nem mintha bármit is ki kéne húznom a naptáromban miatta, átcsoportosítani, ilyesmi. Lélegezni megyek oda. Veszélyes; olyan adrenalin-fröccs, ami nélkül azért meglennék. Láttam jávorantilop nyomokat. Nem olyan régieket. Lehet, hogy jávorantilop

még van. Bangley szerint ennek semmi esélye. Lehet, de mégis. Igaz, hogy soha egyet sem láttam. Őzeket igen. Magammal viszem a 308-ast, lelövök egy őzsutát és hazahúszom a kajakban, aminek lefűrészeltem a tetejét, vagyis csúszka. Az én zöld csúszkám. Csak őzek maradtak és nyulak és patkányok. És fedélrozsok. Azt hiszem, ez elég.

Mielőtt felmegyek oda, kétszer elrepülök felette. Egyszer nappal, egyszer éjszaka, és távcsővel nézek lefelé. A távcsővel viszonylag jól be lehet látni a fák közé, ha nem túl sűrű az erdő. Az embereknek lüktető zöld árnyékuk van, ha alszanak is. Jobb, mintha nem nézném meg előre. Aztán teszek egy fordulót: délnek indulok, keletre fordulok, és észak felől jövök vissza. Harminc mérföld; gyalogosan legalább egy nap. Az egész nyílt terep, sík vidék, zsálya és fű és nyúlkóró meg a régi farmok. A barna földkörök olyanok, mintha mankónyomok vezetnének a prérire. Sövénykerítés és erdősávok; a fák fele derékban törött, ledöntötte őket a szél; néhány példány még zöldell az elapadt vizek helyén, patakok mentén. Elmondom Bangley-nek, hogy mit láttam.

Két óra alatt teszem meg a nyolcmérföldes utat, az üres csúszkát magam mögött húzva, aztán fedezékbe vonulok. De tudok odabent mozogni. Bár az őzzel hosszú lesz az út. Teljesen nyílt vidéken. Bangley fedez félútról. Még megvannak az adóvevőink, és még tudjuk tölteni őket. Japán gyártmány, jó márka. Bangley-nek van egy .408-as CheyTac orvlövész puskája, azzal felállt egy lóállásba. Optikai távolságmérős fegyver. Ilyen az én szerencsém. Fegyverbuzi. Igazi fegyverbuzi. Azt mondja, egy mérföldtől le tud szedni egy embert. Tényleg. Nem is egyszer láttam. Tavaly nyáron lelőtt egy lányt, aki a nyílt mezőn kergetett engem. Fiatal lány volt,

amolyan madárijesztő. Hallottam a lövést, megálltam, letettem a csúszkát, visszamentem. A lány egy sziklán hevert, a dereka helyén lyuk, valósággal kettészelte a lövedék. Mellkasa fel-le mozgott, lihegett, feje oldalra csuklott, egyik fényes fekete szemével felnézett rám; nem félelem volt benne, csak kérdés; úgy égett benne, mintha azt mondaná, sok mindent látott, de ezt nem tudja elhinni. Így. Mintha azt kérdezné, mi a bűdös fenéért kellett ezt?

Én is ezt kérdeztem Bangley-től; hogy mi a bűdös fenéért kellett ezt csinálni.

Azért, mert utolért volna.

Na és? Fegyver volt nálam, neki meg csak egy kis kése. Mintha azal akarta volna megvédeni magát tőlem. Talán csak élelmet akart.

Lehet. De az is lehet, hogy éjjel elvágta volna a torkodat.

Csak bámultam rá. Túl messzire ment gondolatban, elképzelt minket éjnek évadján, a lányt meg engem. Hogy együtt. Jézus! Az egyetlen szomszédom. Mit mondhatok Bangley-nek? Többször megmentette a bőrömet. Az a dolga, hogy megmentse a bőrömet. Nekem van repülőm, én vagyok a szem, neki puskája van, ő az izom. Tudja, hogy tudom, hogy tudja: ő nem tud repülőgépet vezetni, nekem meg nincs gusztusom az öléshez. Ha másképp volna, valamelyikünk már nem élne. Vagy egyikünk se.

Itt van nekem még Jasper is, Daisy kölyke, aki miatt a legkevésbé aggodom.

Szóval, amikor elegünk van a nyulakból és a tóból fogott naphal-
laktól, lövök egy őzet. Többnyire csak fel akarok oda menni. Olyan
érzés, mintha templomba mennék; szent és hűvös. A halott erdő
hajladozik és susog, a zöld erdőben sóhajok cikáznak. Az őzvacok
pézsmailata. A patakok, amiknél mindig imádkozom, hogy piszt-
rángot lássak. Akár csak egyetlen fiatal példányt. Vagy egy nagy
túlélőt, aminek zöld árnyéka a kövek zöld árnyékai között időzik.

Nyolc mérföld nyílt terep a hegyek lábáig, az első fáig. Ez a mi
kerítésünk. A biztonsági zónánk. Ez az én dolgom.

Bangley így nyugati irányba tudja koncentrálni a tűzerejét. Így
mondja Bangley. Mert minden más irányban síkság van, harminc
mérföld, több mint egy napi járóföld, de nyugat felé, az első fáig
csak néhány óra. A családok tízmérföldnyire, délre élnek, de ők
nem számítanak. Így hívom őket. Vagy harminc mennonita; vala-
mi vérbetegségük van, ami az influenza után támadta meg őket.
Olyan, mint a pestis, csak lassan öl. Azt hiszem, az AIDS-hez ha-
sonlít, talán annál fertőzőbb. A gyerekek már így születtek; mind
betegek és gyengék, és minden évben meghalnak néhányan.

Szóval van a területünknek határa. Kerítés. De el is rejtőzhet va-
laki. A régi tanyaházakban. A csalitosban. Valamelyik csermely
mentén, a füzek között. Vannak nagyobb vízfolyások is, meredek
partú patakok. Egyszer azt kérdezte, honnan *tudom*. Honnan tu-
dom, hogy nincs senki a területünkön belül, azon a tágas, kihalt
vidéken, hogy nem les ránk, nem várja az alkalmat, hogy megtá-
madhasson minket. De az a helyzet, hogy túl sokat látom. Nem
úgy ismerem, mint a tenyeremet, az túl egyszerű lenne, hanem
inkább úgy, mint egy könyvet, amit olyan sokszor olvastam és ol-

vastam újra, hogy már meg sem tudom számolni, hányszor, talán úgy, mint egyes öregek a Bibliát. Észrevenném. Egy mondat nincs a helyén. Furcsa betűköz van. Vagy két szóköz ott, ahol csak egynek kéne lennie. Ismerem.

Arra gondolok, hogy tudom: ha meghalok – illetve nem ha –, szóval egy ilyen úton fogok meghalni, amikor a hegyekhez megyek. Teli csúszkával jövök visszafelé a nyílt terepen. Nyílvessző fúródik a hátamba.

Bangley régebben adott nekem egy golyóálló mellényt a készletéből. Mindenféle hülye holmija van. Azt mondta, hogy ez a mellény minden kézifegyver lövedékét képes felfogni, a nyílvesszőt is megállítja, de ha puskával lőnek rám, az necces, ahhoz szerencse is kell. Elgondolkodtam ezen. A családokon kívül csak mi vagyunk túlélők legalább százmérföldes körzetben. Csak mi ketten. Szerencsésnek kéne tartanom magamat. Azért viselem a mellényt, mert meleg, de nyáron többnyire nem veszem fel. Amikor rajtam van, úgy érzem, mintha várnék valamit. Hogy állnék-e pályaudvari peronon, és várnék-e vonatot, ha már hónapok óta nem járt arra szerelvény? Lehet. Néha ilyen érzésem van erről az egésztől.



Kezdetben volt a Félelem. Akkor már nem annyira az influenza miatt, akkor már jártam, beszéltem. Beszélhetsz ép testről... meg ép lélekről is, aztán megtudod. Két teljes hétig tartott a láz, három napig 40 fokos testhőmérsékleten főtt az agyam. Agyvelőgyulladás vagy valami ilyesmi. Meleg helyzet volt. Egykor annyira magaménak érzett, egymással jól összeférő gondolataim összezavarodtak,

bizonytalan voltam, hangulatom nyomott; úgy éreztem magamat, mint azok a szerencsétlen norvég pónik érezhették, amiket az a bizonyos orosz professzor áttelepítettett Szibéria sarkvidéki területeire; ezt olvastam valahol. A jégkorszakot próbálta rekonstruálni, amikor sok volt a fű, a növény és kevés az ember. Ha tudta volna, mi jön, más hobbit választott volna magának. A pónik fele elpusztult; szerintem a skandináv erdők iránti honvágyból, a többi a kutatóállomás környékén lógott, gabonával etették őket, és így is elpusztultak. Néha ilyen gondolataim vannak. Ha feszült vagyok. Amikor valami aggaszt és nem hagy nyugodni. Egész jó gondolataim szoktak lenni, úgy értem, rendesen tudok gondolkodni, de sokszor olyan sehova sem illőnek, szomorúnak érzem a gondolataimat, és azon tűnődöm, hogy talán tízezer mérföldre járnak innen, egy olyan helyen, ahol millió négyzetmérföldnyi lucfenyőerdő van, Norvégiában. Néha nem bízom a saját gondolataimban, attól félek, hogy egyszer legyűr a pánik, és menekülőre fogom. Talán nem az agyammal van baj, talán ez a normális itt, ahol vagyunk.

Nem akarok zavarodott lenni, vagy ilyesmi: kilenc éve. Kilenc év telt el azóta, hogy az influenza szinte mindenkit megölt, aztán a vérbetegség a megmaradtak között aratott. Az életben maradtak többsége nem jó ember, ezért élünk itt a síkságon, ezért járőrözök nap, mint nap.

A támadásaik miatt felvettem azt a szokást, hogy a földön alszom. Úgy tűnt, a túlélők kiszúrták maguknak ezt a helyet a térképen. Patak mellett van, kipipál. Tehát víz is van, kipipál. Biztosan van üzemanyag is, kipipál. Mivel repülőtér volt; kipipál. Aki egy kicsit is olvasott, szóval nem sík buta, tudhatja azt is, hogy ez így a

fenntartható áramellátás modellje; kipipál. Minden előre gyártott elemekből összerakott ház és a repteret üzemeltető cég nagyrészt szélenergiát használt. Kipipál. Ha a reptériek tudták volna, mi jön, nem úgy csináltak volna mindent, hogy ilyen bonyolult legyen.

A betolakodók többnyire éjszaka érkeztek. Egyesével vagy csoportosan, fegyverrel, vadászpuskával, késekkel felszerelve jöttek a maradékra, ahogy molylepke a lángba.

A házban, ahol nem alszom, négy hatvan wattos panelem van, szóval nem probléma, hogy egy LED lámpa egész éjjel világít.

Nem voltam a házban. Takarók alatt aludtam a szabad ég alatt, a földsánc mögött, úgy százméternyire. A repülőtér régi, teljesen nyitott. Jasper halkán morgott. Ausztrál juhász, nagyon jó a szaglása. Felébredek. Rácsipogok Bangley-re rádión. Azt hiszem, neki ez amolyan sport volt. Ő így eresztette ki a gőzt, ahogy én a hegyekbe járással.

Magas földsánc volt, eredetileg csak egy nagy földhányás, de mi megmagasítottuk. Elég magas lett ahhoz, hogy el tudtunk járni mögötte. Bangley felbotorkál hozzám, lekuporodik közvetlenül mellém a tetőnél, távcsővel figyel; érzem ziháló leheletét. Neki is van távcsöve; ami azt illeti, négy van neki, az egyiket adta nekem. Azt mondta, ahogy mi használjuk őket, a diódák tíz évet, akár húszat is kibírnak. És akkor mi történik? Tavalý ünnepeltem a negyvenedik születésnapomat. Jasper kapott egy májat (őzmáj), én megettem egy őszibarack-konzervet. Meghívtam Melissát is, és jött, ahogy szokott: suttogás, borzongás.

Tíz év múlva az adalék előregszik, az üzemanyag nem lesz elég friss. Tíz év múlva nekem már vége lesz ennek az egésznek. Talán.

Az idők nagyjából felében, ha világít a hold, vagy csillagfény van és hó, Bangley-nek nincs szüksége távcsőre, csak a piros pontra; a piros pontot egyszerűen a mozgó alakokra irányozza, és a mozdulatlanokra, a guggolókra, a sugdolózókra, az ütött-kopott szemetes konténer melletti árnyékokra, és egy torzóra teszi a piros pontot. Bumm. Nem siet, rászánja az időt, megtervezi a sorrendet. Bumm, bumm, bumm. Nem sokkal előtte a légzése nehézkesebb, reszelősebb lesz. Mintha megbaszni készülné valakit; szerintem azt csinálja.

A legnagyobb csoport hét főből állt. Hallottam, hogy Bangley lehasalt mellém, halkán számolt. A bűdös francba, mormolta, aztán úgy vihogott, mint ahogy akkor szokott, ha valaminek nagyon nem örül. Úgy értem a szokásosnál sokkal határozottabban nem örül.

Hig, súgta, ebben neked is segítened kell.

Van egy AR-15-ös félautomata fegyverem, elég jól tudok bánni vele; adott hozzá egy éjjellátót. Én csak...

Megtettem.

Hárman éltek túl az első sorozatot, aztán megvolt az első rendes tűzpárbajunk. De nekik nem voltak éjjellátóik, és nem ismerték a terepet, ezért nem tartott sokáig.

Így kezdődött a kint alvás. Nem akartam csapdába kerülni a házban. Mint a kincshalmon alvó sárkány. Én nem. Én inkább távolabb húzódom.

A második nyár után fokozatosan apadt a hívatlan látogatók száma; mintha elzárnánk egy csapot, csöpp, csöpp. Évszakonként egy ember jött talán, aztán egy se. Majdnem egy évig senki, aztán egy csapat desperado. Négyen voltak. Ők majdnem kicsináltak minket. Akkor kezdtem rendszeresen járőröző repüléseket tenni a vidék fölött.

Már nem kell a földön aludnom. Megvan már a rendszerünk, bevált, megbízunk benne. A Félelem olyan, mint valami rosszulét emléke. Az ember nem emlékszik, mennyire rossz volt, arra sem, hogy inkább meg akart halni, csak ne kelljen úgy élnie. De én mégis. Mégis a földön alszom. Télen olyan vastag takaróréteg alatt, hogy tíz kiló is lehet a súlya. Szeretem. Nem vagyok bezárva. Még mindig a földhányás mögött alszom, még mindig égve hagyom azt a lámpát a verandán, Jasper most is a lábamnál alszik összegömbölyödve, még mindig nyöszörög álmában, még remeg, de szerintem már alig hall és őrzőállatként már teljesen hasznavehetetlen, amit soha nem fogunk Bangley-vel tudatni. Az a helyzet, hogy Bangley olyan, amilyen. Mindenen felkapja a vizet. Lehet, hogy sajnálná tőle a húst, vagy ilyesmi. Ki tudja? Ő mindent csak aszerint értékeli, hogy van-e valami haszna.

Egyszer volt egy könyvem a csillagokról. Nincs már meg. A memóriám működik, de nem jegyeztem meg a csillagképeket. Szóval kitaláltam párat. Medve és Kecske például, ezeket láttam az égen, de talán nem éppen azokat, amik hivatalosan azok. Elneveztem pár konstellációt a valaha élt állatokról, amiket ismertem. És Melissáról is; ott

áll egész alakban, mintha mosolyogna, és fölém magasodik és lenéz rám téli éjszakákon. Szóval lenéz rám és a szemöldökömön megül a dér és deres lesz a szakállam is. Egyet a kis Angyalról neveztem el.



Melissa meg én Denverben éltünk, tóparton. Csak hét percre a belvárostól, a nagy könyvesbolttól, az éttermektől, a moziktól. Nagyon szerettünk ott lakni. Láttuk a füvet, a vizet, a hegyeket a kis ház nagy ablakából. A vadludakat. Volt egy helyi vadlúdcsapat, és voltak kanadai ludak is, amik ősszel és tavasszal jöttek nagy ék alakú sorban, keveredtek a helyiekkel, talán párosodtak is, aztán tovább mentek. Rekedtes gágogással reppentek fel újra. Meg tudtam állapítani, melyikek az átutazók és melyikek a helyi vadlibák. Legalábbis úgy gondoltam.

Októberben és novemberben a vacsora előtti esti sétánkon egymásnak mutogattuk őket, hogy melyik állandó lakos és melyik vándorló. Szerintem Melissa sosem találta el. Ezt meg is mondtam neki, és nagyon dühös lett. Olyan okos volt, de nem ismerte a libákat úgy, mint én. Sosem gondoltam magamat nagyon okosnak, de mindig a zsigereimben éreztem a dolgokat.

Amikor megkaptuk a kölyök Jaspert, megnyugtattak: a kutya a vadlibákat kergeti, de a helyieket nem. Legalábbis ez volt az én elméletem.

Nem született gyerekünk. Melissának nem lehetett. Elmentünk orvoshoz. Megpróbált kezeléseket eladni nekünk, amikből inkább nem kértünk. Jól elvöltünk egymással. Aztán megtörtént, mint va-

lami csoda. Csak úgy. Teherbe esett. Megszoktuk a másállapottalanságot, és nem igazán tudtam, hogy képes lennék-e valaha nála jobban szeretni bárkit is. Néztem, ahogy aludt, és arra gondoltam: mindennél jobban szeretlek, Melissa.

Akkoriban néha, ha elmentem Jasperrel horgászni, fel a Sulphur folyóhoz, elértem azt az állapotot, ahonnan nincs tovább. Úgy éreztem, hogy a szívem menten kifakad. A kifakadás persze más, mint a megszakadás. Úgy éreztem, csordultig telt szépséggel, egy csepp sem fér már belé. De nem csak azzal, nem csak szépséggel. Volt valami olyan érzés is benne, hogy beleillem a világba. A sima kövek alkotta kanyarulatba, az összehajló sziklák közé. A lucfenyők illatába. A tó fekete vizében köröket leíró kis pisztránghoz. És nem kell semmiért hálát adnom. Csak lenni. Csak horgászni. Csak felgyalogolni a patak mentén, rám sötétedik, fázom, minden egy. Ez mind valahogy én vagyok.

Melissa is része ugyanennek a körnek. De más, mert mindenkinek más lélek jutott. Mintha kehellyé formált két tenyeremben tudnám tartani, mintha óvatosan, nagyon óvatosan a tenyeremen hordoznám; erre a földre képtelen vagyok így vigyázni, de rá igen, és talán egész végig Melissa volt, aki megtartott engem.

A St. Vincent kórház a tó másik oldalán volt. Ott landoltak a narancsszínű helikopterek. A végén azt fontolgattuk, hogy nyugatra repülünk, de túl késő volt, és ott volt a kórház, és elmentünk a kórházba. Az egyik épületbe, amit elfoglaltak. A holtaknak. Hullákkal rakták tele.



Most jött Bangley. Olajat cserélek éppen. Kopoghatna a hangár acéllemez burkolatán, de nem, ő azt szereti, ha a szívbjajt hozza rám. Úgy jelenik meg mellettem, mint valami kísértet.

Na, mit bohóckodunk?

Jesszus, ha szívrohamot kapok, ki fog légi járőrözni neked?

Találhatnánk valakit, nem? Feladhatnánk egy hirdetést az újságban.

Vigyora feszes; szeme sosem mosolyog.

Mindegy, lefogadom, hogy meg tudnám reptetni ezt a balfaszt.

Időnként megemlíti ezt. Olyan, mintha figyelmeztetés lenne. Mire is? Ha egyedül akarna élni ezen a szeles helyen, megtehetné. Már régen megtehetette volna. Jasper felébredt, ott ül poros takaróján és morog. Jasper ki nem állhatja Bangley-t, kivéve, ha vészhelyzet van, ha betolakodó jön; ilyenkor befogja a száját, mert csapatjátékos. Egyszer, nem sokkal azután, hogy Bangley megjelent, Jasper megharapta a kezét, mire Bangley előhúzott egy jókora pisztolyt, és célzott. Ráordítottam. Azelőtt se, azóta se. Azt mondtam: Ha lelövöd, mind meghalunk.

Bangley pislogott, vigyorgott. Hogy érted, hogy mind meghalunk?

Úgy, hogy a levegőből járőrözök, másképpen nem tudjuk biztosítani a területünk határait.

Ez hatott. Semmi más nem hatott volna. Szinte láttam, ahogy a szavak bemennek a fülén, a szűk járatokon át agytekervényei közé jutnak. Terület. Határok. Másképpen nem. Biztosítani. Pislogott. Állkapcsa jobbra-balra mozdult. Búzlótt. Olyan szaga volt, mint az állott vérnek, ha őzet belezünk.

A kutyának köszönhetem, hogy életben vagyok. Mit gondolsz, hogyan élek itt egyedül?

Így köttetett meg az alku. Nem is egyezkedtünk. Nem volt más szó, csak ez a pár. Én repültem. Ő meg ölt. Jasper morgott. Békén hagytuk egymást.

Ott tartottam, hogy éppen olajat cseréltem a Bestiában, és Bangley csak úgy megjelent mellettem, mint valami kísértet.

Miért jársz a druidákhoz? – kérdi.

Nem druidák, hanem mennoniták.

Mordul egyet.

Leteszem az olajszűrő villáskulcsát. A szerszámosdobozra. Kézbe veszem a szigetelt dróthajlító fogót.

Bangley ott áll. Előbb érzem a szagát, mint látom. Bedugom a drótot a szűrő aljának peremébe, a fogóval meghajlítom. Biztonsági drót. Minden eshetőségre számítva a helyén tartja az olajszűrőt. Minden az előírásoknak megfelelően van. A repülési hatóság nem találna benne kivetnivalót. Nem szeretném, ha az olajszűrő bere-

zegne, kilazulna, leesne, a levegőben kidőlné belőle az összes olaj, és a motor széthullna. Volt már ilyen. Azt mondják, a repülési hatóság minden szabálya megtörtént balesetekből született. Szóval lehet, hogy a 0,032-es drót egy pilótának állít emléket. Lehet, hogy a családjának is.

Bangley szálkával pucolja a fogát; engem néz. A szerszámos doboz tetején géprongy hever, egy régi póló négyszögletű darabja. Mintája kifakult, csak elmosódott rózsaszín karikatúra-nőket látnak: nagymellű, kis mellű, mindenféle formájú mellek, alattuk felirat: „dinnye”, „barack”, „korsó”, „szilva”, „mazsola”, a tetején nagy „Cabo” felirat. Elolvasom az összes gyümölcs nevét, aztán fogom a rongyot, és mindent még egyszer áttörölök vele. Fájdalom-nyilallás. Ennyi. Összehajt. Karikatúra. Hogy ennyire be van idegződve ez a dolog belénk. Két kis ív vagy kör, és emlékeket kavar fel, és emlékszünk arra is, hogy milyen volt a hőmérséklet, és valami megváltozik, zsigereinkben összerándul valami, ágyékunk moccan. Szerintem ez elég érdekes. Majdnem elszorul a torkom; egy pillanatig mozdulatlanul állok, lélegzem.

Melissáé kantalupdinnye alakú volt.

Cabo a kilencszáz mérföldes félsziget végén van. Valószínűleg sok hal van arrafelé. Vajon vannak hozzám hasonló túlélők a városi reptéren, akik ugyanígy olajat cserélnek egy régi Maule gépben, és minden nap felderítő repüléseket végeznek, és ők is Ski Colorado pólót használnak géprongynak? Dűledező mólóról horgásznak, aminek a deszkái még mindig karbolsavtól bűzlenek?

Vajon milyen lehet síelni?

A Colorado pólókon miért nem voltak soha csöcsök? Ezt a kérdést teszem fel Bangley-nek.

Az öreg B-nek nincs valami jó humorérzéke.

A hangár északi végéhez megyek, leveszek a raklapról egy 50-es viszkozitású Arrowshell olajat. Leteszem egy sámlira. A napfény egyre hátrébb húzódik a betonon a nyitott ajtó felé. Bangley oldalán ott lóg a mordály. Éjjel-nappal. Egyszer lement a tóhoz törpeharcát fogni, oda, ahol a patak beleömlik, és egyszer csak egy medve termetű szakállas idegen ugrott ki egy olajfűz mögül és rátámadt. Ezt mondja Bangley. Keresztüllőtte a kusza fejét. Hazahozta az egyik lábát; három rongyos nadrág volt rajta, a lábfején kötés. Ennyi maradt belőle. A hangár előtt dobta le.

Azt mondta, a kutyának hozta. Dühös volt. Mert nem végeztem jól a munkámat. Neki. Nem tudtam szavatolni a terület sérthetlenségét.

Miért jársz a mormonokhoz? – kérdi újra. Kötekedik velem. Áll, mint a cövek, és nagyon komisz tud lenni, ha rossz kedve van.

Kiemelem a motorolajos kartondoboz egyik lehajlított fülét. A ragasztó erős; letépek, és beletépek a másik oldalába is; négy dobozzal kell beleöntenem. Fekete sugár. A magas, téglalakú dobozok oldalán egy viaszos csíkban áttetsző a felület, hogy a szintet le lehessen olvasni róla. A frakknadrág jut eszembe erről a csíkról. Egy csík paszomány. Tizenkét kicsi vőfély.

Honnan tudod?

Bangley-ben fokozatosan megy fel a pumpa, ahogy a vulkán gyomrában gyűlik a magma, nő a nyomás. Orrában a véna belilul. Úgy értem, alapjáraton is bolond, így meg egyre őrültebb. Olyan, mint az ecuadori vulkánok, amik akkor is kitöréssel fenyegetek, amikor a csúcsuk úgy néz ki, mintha felhők gyűlnének köré, mint más, normális hegyeknél látni.

Megegyeztünk, mondja. A szeizmológusok mittoménhol baljós remegést láthatnának a műszereken. Bangley homlokán, rögtön a Ducks Unlimited sapkájának simlédere alatt kidagad egy ér, lüktetni kezd.

Nem. Te egyeztél meg. Magaddal.

Tilos. Megértetted? Tilos. Nem teheted.

Mi vagy te? A bázisparancsnok?

Sosem lenne szabad így beszélnem Bangley-vel. Akkor is tudom, amikor kimondom. Csak elegendem van a modorából, halálosan elegendem van belőle. Mást sem tud, csak baszakodni.

Leteszem a tölcsért, a félbe vágott olajos flakont, vissza a többi olajos dobozra. Szembenézek vele.

Nézd, Bangley, nyugodj már meg. Kérsz egy kólát?

Kéthavonta egyszer Commerce Cityben az egyik sugárúton landolok, és ellátmányt pakolok az olajos ládába. Egyszer ellenőrző repülés közben találtam egy Coke-szállító kamiont. Mindig ho-

zok négy rekesz italt. Kettőt neki, kettőt magamnak. Meg egy láda Sprite-ot a családoknak, amiről nem szólok neki. A dobozosok túl sokszor fagytak meg, kipukkadtak egytől egyig, de a műanyag flakonok bírják a gyűrődést. Bangley mindig sokkal hamarabb megissza a két láda kólát.

Mindkettőnket kicsinálsz. Megegyeztünk.

Odaadom neki a kólát. Tessék. És nyugi. Nem tesz jót a szívednek.

Érelmeszesedése volt. Van. Egyszer azt mondta: olyan vagyok, mint egy időzített bomba. Nekem mondja?

Kinyitottam a palackot, szóval nincs más választása. Reccsen a kupak, szisszen a szénsav, és Bangley úgy összerezzen, mintha fájna neki, hogyha egy kólát megiszik, annyival kevesebb lesz a világban.

Tessék.

Hig, te kicsinálsz minket. Iszik, nem tudja megállni, hogy ne igyon. Látom, ahogy az ital lemegy a torkán, dongamellére csorog le.

Elvonja a szájától a palackot, mielőtt az egészet kiinná. Tudod, hogy elég egy köhögés, mondja. Ezt mondták már a végén. Nem csak vérrel terjed.

Testnedvekkkel. Nem baszok meg egyetlen mennonitát sem. A köhögéssel is testnedv terjed. A szemedbe megy. Vagy a szádba, ha nyitva van, ha éppen beszélsz.

Nem hiszem, hogy ezt valaha is bizonyították volna.

Mi a szart számít, hogy bizonyították-e? Idáig kihúztad, most meg ettől a vérbajtól akarsz megdőglenni?

Idáig. Csak gondolom, nem mondom. Idáig. Ide jutottam. Bangley és Jasper és a csökkentett zsírtartalmú diéta. Hát itt tartunk.

Nem dönthetsz helyettem, Hig.

Mélyeket lélegzem.

Akármit csinálunk, kockázatos. Időnként szükségük van a segítségemre.

Minek? Mi a fasznak? Mijük van nekik? Két, három, négy évük? A legszerencsésebbeknek? Szinte havonta hal meg valaki közülük. Tudom abból, ahogy búslakodsz miattuk. Minek? Kelések lesznek rajtuk, aztán kiütések és kibaszottul köhögnék és elviszi őket a láz?

Emberék. Nap, mint nap megküzdének az életben maradásért. Lehet, hogy egy páran túlélnek. Azt mondják, vannak még túlélők.

Bangley még mindig előre hajol, a homlokán még mindig lüktet az ér, szája alatt, a szakállán friss kólacsepp csillog.

Nem jelentenek fenyegetést ránk, Bruce.

Keresztneve hallatán tágra nyílik a szeme. Sosem mondta meg nekem, mindig csak, Bangley-nek szólíttatta magát, de mint mondtam, ritkán mondom ki a nevét.

A családok tizenöt méternél nem jönnek közelebb hozzám. Betanítottam őket. Soha, egyetlenegyszer sem mutatták jelét az agressziónak. Semmi mást nem tapasztaltam tőlük, csak hálát; zavarba ejtő hálát, például amikor megjavítok nekik egy szivattyút, vagy megtanítom őket, hogyan kell halcsapdát felállítani a pataokban. Az igazság az, hogy legalább annyira magamért, mint értük teszem: ez mintha felolvasztana bennem valamit. Valamit, ami szinte teljesen befagyott.

Bangley összeszorítja az állkapcsát, szinte vicsorogva néz rám. Az utolsó mondatot nem érti. Mintha japánul mondtam volna; a bekezdés végén enyhe meghajlás. Mintha A: el se hinné, hogy azt mondtam, amit mondtam, és B: egyetlen szótagot sem értene belőle. A lelkizős szövegek, minden, amiben valami érzelem van, teljesen hidegen hagyja.

Egyszer megkérdeztem tőle, hogy szerinte csak az van-e, amit látunk, vagy valami más is. Ritka fajta kólát iszogattunk a házam tornácán (mert a házba sosem megyek be), az alatt a villanyégő alatt, amit égve szoktam hagyni éjszakára, ami a támadóknak olyan, mint bogaraknak a légyapár. Este volt, az októberi nap már a hegyek felé járt. Mintha egy idős házaspár folytatna könyved, esti beszélgetést. Két kopott festésű fonott szék; nyikorognak, ahogy mocorgunk bennük. Az ő székének olyan ritmusa volt, mintha emlékezne rá, milyen volt hintaszékben ülni. Emlékezetem szerint ez volt az egyetlen alkalom, amikor mondott

nekem valamit a korábbi életéről. Oklahomában nőtt fel. Ezt mondta.

Nem olyan, amilyennek gondolod, tette hozzá. Hosszú történet.

Ennyi. Egy kicsit titokzatos. Igazából nem gondoltam semmire. Sosem fejtette ki bővebben. Mégis, olyan volt, mintha lépéseket tennénk, nagy lépéseket egymás felé.

Mondtam neki, hogy házakat építettem.

Milyen házakat?

Rönkvázásokat. Vályogházakat. Furcsa építményeket. Írtam egy könyvet is.

Házépítésről?

Nem. Egy kis könyvet. Versek. Senki nem olvasta.

Szar? Kimérten kortyolt a Coke-ból, és engem figyelt, ahogy visszabillentette a palackot, és akkor is engem figyelt, amikor visszatette a combjára, mintha átértékelné a rólam alkotott véleményét, de kifürkészhetetlen volt az arca, nem látszott rajta, hogy ez jó vagy rossz. A kontextust igazította. Nem mintha tudta volna, mi az a kontextus.

Időnként újságoknak is írtam. Többnyire horgászatról, ilyesmiről.

Olyan megkönnyebbülés suhan át az arcán, mintha egy felhő árnyékát tolná odébb. Majdnem felnevettem. Szinte látni lehetett, ho-

gyan forog az agya: hú, terephobbikról, nomád életről, ilyesmiről. Hig nem homokos. Hála az égnek!

Kamasz koromban író akartam lenni. Nagy író. Nyaranta építkezéseken és farmokon dolgoztam, ilyesmi. Csak úgy. Íróként megélni elég nehéz. Ami azt illeti, talán nem is volt elég jó a stílusom. Megnőszültem, vettem egy házat. Az egyik dologból jött a másik.

Hosszú történet, mondtam.

Bangley két kézzel fogta a kóláját az ölében. Előregörnyedt, mintha emlékek jutnának az eszébe. Hirtelen zárkózott lett, mintha a lelke biztonságosabb távolságba húzódott volna vissza. Hogy figyeljen. Távolabbról. Még mindig hintázott a nem-hinta széken.

Sokáig nem szóltunk egymáshoz. Aztán a nap az egyik magas hegycsúcshoz ért, lassan megtört, kezdett szétfolyni, mint valami vérfoltos tojássárgája. Szél támadt, abban a pillanatban megremegett a kiszáradt somkóró. Hideg lett.

Azt kérdeztem tőle, hogy szerinte csak az van-e, amit látunk, vagy van valami a napról napra való túlélésen, küszködésen túl. Járőrözés, repülőgép-szerelés, öt zöltséget termesztünk, nyúlcsapdákat állítunk. Mintha várnánk valamire. Mire?

Székének nyikorgása abbamaradt. Mozdulatlanná merevedett, mint a vadász, aki állat szagát érzi a szélben. A közelben. Mintha felriadt volna.

Mondd ezt még egyszer!

Van-e valami ezen túl. Hogy napról napra.

Összeszorította a száját, fekete szeme szürke árnyalatúvá fakult a halványodó fényben. Mintha túlfeszítettem volna a húrt.

Mennem kell, mondta. Felállt. Flanelingének felső zsebébe dugta az ujját, kihalászta a kupakot, rácsavarta a palackra. Lement a lépcsőn, kezében a Coke; csizmája reccsent a törött lépcsőn.

Ez a második évben lehetett. Szóval itt a hangárban már pontosan tudom, hogy nála nem nyerő, ha kimondom, ami a szívemet nyomja, ilyesmi. Bangley mellett az idő nagy részében azt mérlegetem, hogy mit szabad mondanom neki és mit nem.

Felbontok egy újabb liter olajat, és beleöntöm a félbevágott műanyag palackból eszkábált tölcserbe. Az olaj bugyborékolva folyik az előző doboz tartalma után. Hagyom, hogy az utolsó csepp is kiürüljön belőle. Szembenézek vele.

Ki tudja, lehet, hogy egy nap majd *nekünk* lesz szükségünk *rájuk*. Nem tudhatjuk.

Ugyan! Megvetően köhint. Olyan sosem lesz, Hig. Hacsak nem temetni.

Beskatulyázta őket. Azt kívánta, hogy mind haljanak meg.

Te akarsz utolsónak maradni? Örölnél, mi? Az egyetlen túlélő, az utolsó nyavalyás ember a földön.

Ha úgy alakul. Jobb, mint a másik lehetőség. Mindenesetre itt vagy nekem te. Azzal megemelte a palackot, mellette engem nézett.

Úgy értette, a másik lehetőség az, hogy mindenki meghal. Azt hiszem. Nem mondtam ki: egy nap beszállok a Bestiába, elrepülök nyugatra, és megyek, csak megyek.

Nem fogod.

Mi van?

Amire gondoltál. Nincs más biztonságos hely. Talán valahol más-hol a bolygón. Ez itt a mi területünk; van víz, áram, élelem, tűzerő. Elég közel vannak a hegyek, ha idelent megritkulna a vadállomány. Itt nincsenek belső viszályok, nincs politika, mert csak ketten vagyunk, te meg én. Nem vagyunk betegek. Nem úgy vagyunk, mint a mormonok, mint mindenki más odakint, akik már nem élnek. Ha egyszerűen így élünk, akkor életben maradunk.

Vigyorog.

A vidéki srácok megmaradnak.

Ez a kedvenc mondása.

Az egyetlen emberre bámulok, aki a barátom ezen a földön. Azt hiszem, a barátom.

Ne menj oda, ne ölj meg minket, mondja, azzal elmegy.

